

ת"ד 2797/07/14 - מדינת ישראל נגד אלמוג ויצמן

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 2797-07-14 מדינת ישראל נ' ויצמן
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אלמוג ויצמן

הנאשם

הכרעת דין

האשמה ומהלך הדיון:

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:
נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף לאותו סוג רכב, עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "פקודת התעבורה");
נהיגה ברכב ללא ביטוח, עבירה לפי סעיף 2א לפקודת ביטוח רכב מנועי, תש"ל - 1970;
מהירות בלתי סבירה, עבירה לפי סעיף 51 לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה");
אי עצירת רכב במקום התאונה, עבירה לפי 144(א)(1), לתקנות התעבורה;
גרימת חבלה של ממש, עבירה לפי סעיף 38 לתקנות התעבורה;
נהיגה בקלות ראש, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה;
אי הודעה מיד על התאונה, עבירה לפי סעיף א(4) לתקנות התעבורה.
- על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 27.02.13 בשעה 20:00, נהג הנאשם באופנוע, בו הוא מחזיק מיום 24.02.13, ברח' הלשם מכיוון רח' המרגלית לכיוון רח' צביה יצחק בגילה, בירושלים.

בהגיע הנאשם סמוך לתחנת המוניות, כשהוא מרכיב מאחוריו נוסע, סטה עלה על אי תנועה והתהפך. מיד לאחר

התאונה לקח הנאשם את האופנוע ועזב את המקום לפני בוא המשטרה, מבלי למסור למעורב את פרטיו ופרטי האופנוע. כתוצאה מהתאונה ניפגע הנאשם קל, והנוסע שמאחוריו ניפגע פגיעה קשה ונגרמו לו חבלות של ממש (שברים בבסיס רגל שמאל, שיפשוף באזור מרפק וכף יד).

באותן נסיבות לנאשם לא היה רישיון נהיגה מתאים לסוג האופנוע שבו נהג.

נטען בכתב האישום רשלנותו של הנאשם מתבטאת בכך שנהג במהירות בלתי סבירה, סטה, שמאלה וגרם לתאונת דרכים בה נחבל אדם, נהג באופנוע ללא רישיון נהיגה תקף לסוג הרכב ועזב את מקום התאונה מבלי למסור את פרטיו ופרטי האופנוע למעורב.

3. במועד ההקראה הודה הנאשם באמצעות באת כוחו, כי החזיק באופנוע המעורב בתאונה החל מיום 24.02.13 אולם, כפר בכך שנהג בו במועד הרלוונטי לכתב האישום. משכך קבעתי את התיק לשמיעת הראיות בפניי.

הראיות

4. מטעם המאשימה העידו **רס"ב ציון מועלם**, השוטר אשר הגיע לזירת התאונה לאחר התרחשותה וערך דו"ח פעולה (ת/1) (להלן: "**השוטר**"); **רס"ב דוד בן זקן**, בוחן התנועה שגבה הודעה תחת אזהרה מהנאשם (ת/2) וכן הוגש באמצעותו זכרון הדברים שנערך בין בעל האופנוע לבין הנאשם (ת/3) (להלן: "**הבוחן**"); **מר דהן יצחק**, נהג האוטובוס שהיה עד להתרחשות התאונה ולטענתו הבחין בנאשם נוהג באופנוע במועד התאונה (להלן: "**נהג האוטובוס**"); **מר אלכסנדר רחמיב**, הנוסע שרכב על האופנוע במועד התאונה, ואשר נחבל חבלות קשות ופונה ממקום התאונה באמבולנס לקבלת טיפול רפואי בבית החולים (להלן: "**המעורב**" או "**הנוסע**").

5. מטעם הנאשם העיד **מר בסאם עבדו** בעל תחנת המוניות שהייתה בסמוך לזירת התאונה; **מר אדיר חיים** הבעלים הרשום של האופנוע נשוא התאונה (להלן: "**הבעלים**") **והנאשם בעצמו**.

גדר המחלוקת

6. אין מחלוקת כי האופנוע היה בחזקתו של הנאשם. המחלוקת נעוצה בשאלה מי נהג באופנוע במועד התאונה. האם הנאשם או שמא הנוסע שנחבל בתאונה כטענת ההגנה.

7. לגבי אופן התרחשות התאונה - אין חולק כי התאונה ארעה בסמוך לתחנת אוטובוס המיועדת להעלאה והורדת נוסעים. אין גם חולק כי באותה עת לאחר שהאוטובוס הוריד נוסעים, החל ביציאה מהתחנה ובמהלך יציאתו החל האופנוע לעקוף את אוטובוס מצדו השמאלי ואז ארעה התאונה. במהלך שמיעת הראיות עלתה טענה כי שהיה מגע בין האוטובוס לבין האופנוע, אדון שטענה זו בהמשך.

דין והכרעה

מי נהג באופנוע במועד התאונה

8. אקדים ואומר כי לאחר ששמעתי את העדים, התרשמתי מהופעתם בפניי ולאחר שבחנתי

את חומר הראיות שהוגש, ואף אישרתי לנאשם באופן חריג לאחר שמיעתי הסיכומים, להביא עד נוסף מטעמו, לא נותר בליבי ספק שהנאשם הוא זה שנהג באופנוע במועד התאונה וכי התאונה ארעה כתוצאה מרשלנותו כפי שיוסבר בהמשך להלן. על כן החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

9. אין מחלוקת כאמור שהנאשם החזיק באופנוע באותו מועד. לאחר התרחשות התאונה, הגיע השוטר לזירה ופגש בנהג האוטובוס אשר מסר לו פרטים על קרות התאונה וביניהם גם העובדה שהנאשם נהג באופנוע ומיד לאחר התרחשותה ברח מהמקום יחד עם האופנוע ואילו הנוסע שהיה עמו נפצע ונותר על המדרכה עד שפונה לבית החולים (ת/1, פרוטוקול עמ' 4, ש' 22-23).

10. אין מחלוקת כי החקירה לגבי נסיבות התאונה נפתחה רק לאחר שהנוסע השתחרר מבית החולים והגיע לתחנת המשטרה ביום 08.04.13 כדי למסור דיווח על התרחשות התאונה. ביום 07.05.13 נחקר הנוסע שוב על אופן התרחשות התאונה (ראו: נ/1, הודעה מיום 07.05.13). ממועד זה נעשו ניסיונות לאתר את הנאשם ולזמנו לחקירה אולם היה קושי לאתר ולזמנו. הבוחן אשר היה אמון על חקירת התאונה, העיד בפניי על הקשיים באיתור הנאשם ובהתחמקויותיו להגיע לחקירה וזאת על אף שיחה עם הוריו עד שלבסוף הובא באמצעות שוטרים שערכו אותו במקום עבודתו והביאוהו לחקירה (עמ' 6, ש' 15-23).

11. הנאשם נחקר תחת אזהרה ביום 28.05.13 אולם הכחיש כי נהג באופנוע. הנאשם מסר כי הנוסע הוא זה שנהג באופנוע ועל כן הוחלט לחקור את הנוסע שוב תחת אזהרה (נ/1, הודעה מיום 15.07.13) וזאת בכדי לבחון את אמיתות גרסתו של הנאשם. בסופו של יום הוחלט להעמיד לדין את הנאשם.

12. הנוסע מסר בהודעתו במשטרה מיום 07.05.13 כי מיד לאחר התרחשות התאונה, בה נהג הנאשם באופנוע, הרים אותו הנאשם לצד המדרכה וברח מזירת התאונה (הודעה מיום 07.05.13, ש' 13-14). לטענתו, הנאשם סירב מאוחר יותר למסור לו את פרטי האופנוע ובכך נגרם לו קושי במימוש זכויותיו בהגשת תביעה בגין נזקי הגוף שנגרמו לו בתאונה. על גרסתו זו חזר הנוסע במהלך עדותו בבית המשפט **"ראיתי את הנאשם מרים את האופנוע ובורח לכיוון מטה..."** (עמ' 12, ש' 2-3).

13. אין מחלוקת כי הנוסע נפגע קשות בתאונה והוא פונה מהמקום לקבלת טיפול רפואי בבית חולים באמצעות אמבולנס. נהג האוטובוס מסר לשוטר כי מי שנהג באופנוע ברח מהמקום ואילו הנוסע נפגע פגיעה קשה שבעקבותיה נותר על המדרכה עד להגעת האמבולנס. לטענתו, הוא נשאר במקום עד להגעת המשטרה.

14. גם במהלך עדותו בבית המשפט עמד נהג האוטובוס על תיאור נסיבות התאונה כאמור, כי נהג האופנוע ברח מזירת התאונה. נהג האוטובוס העיד בפניי כי הוא היה סמוך לאופנוע במועד התרחשות התאונה והבחין כי הנאשם **"לקח את האופנוע ונסע"** מהמקום (עמ' 9, ש' 4). נהג האוטובוס נשאל רבות בחקירתו הנגדית בנוגע לנקודה זו ושב וחזר על גרסתו כי אמנם נהג האופנוע חבש קסדה והוא לא הצליח לזהות את פניו אולם הוא הבחין בוודאות כי מי שעזב את המקום הינו הוא הנהג באופנוע ואילו מי שנשאר פצוע הינו הנוסע שישב מאחור **"שניהם נפלו. אך זה שנהג התעשת והלך"** (עמ' 9, ש' 32). בעדותו זו יש בכדי לאשש טענת הנוסע כי הנאשם כי הוא זה שנהג באופנוע ולא הנוסע.

15. סתירות רבות התגלו בחקירתו של הנאשם. בהודעתו במשטרה מיום 28.05.13, הודה הנאשם כי רכש את האופנוע מספר ימים לפני התאונה תמורת 4 או 5 אלף ש"ח. לגרסתו, ביקש מהנוסע שיבוא עימו למוכר על מנת להחזיר לו את האופנוע לאחר שגילה לטענתו שאינו מתאים לו.

בהודעתו זו מסר הנאשם תחילה כי לאחר התאונה הוא פינה את האופנוע מהכביש למדרכה "אני קמתי פינתי את האופנוע מהכביש למדרכה כדי לא להפריע לתנועה" (ת/2, ש' 9 - 10) ובהמשך לאחר שהתבקש להתייחס לגרסת נהג האוטובוס כי ברח ממקום התאונה השיב: "אחרי התאונה הזזתי את האופנוע מהכביש ושמתי אותו ברח' הגננת" (ש' 19 - 21). יוער כי רח' הגננת הוא הכביש המקביל לרחוב הלשם בו אירעה התאונה.

16. בעדותו בבית המשפט שינה הנאשם את גרסתו. תחילה מסר במהלך חקירתו הראשית כי הוא לא עזב את המקום אלא רק הזיז את האופנוע מהכביש למדרכה "לא עזבתי. הייתי לחוץ הייתי קשור לאופנוע אז הזזתי אותו למדרכה לצד" (עמ' 18, ש' 4). אולם, בהמשך חקירתו הנגדית שינה שוב את גרסתו והעיד כי לא הזיז את האופנוע למדרכה הסמוכה אלא לרחוב הגננת שלטענתו נמצא בסמוך למקום התאונה ולגרסתו משם שצלצל לאביו שיבוא לפנות אותו לקבלת טיפול רפואי עקב פציעתו בתאונה (עמ' 20, ש' 8 - 14).

17. גם אם אקבל את גרסת הנאשם כי הזיז את האופנוע לרחוב הסמוך הרי שיש בכך עבירה על תקנות התעבורה. שכן בהתאם לתקנה 144(א)(1) נקבע כי נוהג רכב המעורב בתאונה שכתוצאה ממנה נפגע אדם יעצור את הרכב במקום התאונה או קרוב אליו ככל האפשר. לא מצאתי כי הייתה סיבה שהצדיקה הזזת האופנוע מהמקום.

18. יתרה מזאת, הסברי הנאשם להזזת האופנוע מהמקום מעוררת תמיהה. שכן לראשונה בחקירתו בבית המשפט ציין הנאשם כי הזיז את האופנוע מתוך לחץ מאחר והיה "קשור" לאופנוע. גרסה זו מעוררת סימני שאלה רבים שכן היתכן כי הנאשם מחד טוען כי הוא כלל לא נהג באופנוע וכי היה בדרכו להחזיר את האופנוע למוכר ומאידך טוען כי הוא היה קשור אליו. לנאשם הפתרונים.

19. הנאשם העיד בפניי כי אביו פינה אותו לבית החולים לקבלת טיפול רפואי, וכי הותיר את האופנוע ברחוב. לטענתו, לאחר שלושה ימים כשחזר אל המקום, לא מצא את האופנוע "אחרי 3 ימים האופנוע נעלם. הלכנו לבדוק בגבעת המטוס ובכל מקום לא מצאנו האופנוע נעלם יש למשטרה את החומר וזכרון הדברים" (עמ' 18, ש' 19 - 20). הנאשם לא הגיש תלונה במשטרה בדבר אובדן או גניבה של האופנוע, לטענתו מאחר והאופנוע רשום עדיין ע"ש המוכר (עמ' 18, ש' 22). הסבר זה אף לא עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר ולא עם טענתו כי היה קשור לאופנוע.

יוער כי גרסת הנאשם כי האופנוע סולק ממקום התאונה איננה מתיישבת עם עדותו של בעל האופנוע אשר מסר בעדותו כי ראה את האופנוע עומד בצד הכביש מרוסק לחלקים (עמ' 26 ש' 9-10).

20. הנאשם נפגע לטענתו כתוצאה מהתאונה ואף נזקק לקבלת טיפול רפואי אולם הוא בחר שלא לדווח על כך למשטרה. משנשאל על כך השיב: "כי לא נהגתי באופנוע ולפי החוק זה תאונה אישית אין מה לדווח למשטרה וגם הגיע אמבולנס". הנאשם התבקש להסביר מה זו תאונה אישית והשיב: "החלקה או משהו אחר כשאין נפגעים. האוטובוס סטה שמאלה" (עמ' 18, ש' 6 - 8). יש לזכור

כי גם הנוסע נפגע קשות בתאונה ואף נזקק לטיפול רפואי. על כן לא ברור מדוע לא מצא הנאשם לנכון לדווח על התאונה במשטרה ועולה כי מטרתו היתה שלא תיפתח חקירה בדבר נסיבות התאונה.

21. יתרה מזאת, הנאשם התחמק כאמור מלהגיע לחקירה במשטרה גם לאחר שזומן מספר פעמים. לטענתו, מאחר והיה עסוק בעבודה "דיברו איתי פעמיים שאגיע ולא הגעתי. עבדתי. אחרי כמה ימים לקחו אותי מהעבודה" (עמ' 19, ש' 22). התחמקותו של הנאשם מלהגיע למשטרה ולדווח על התאונה מעוררים סימני שאלה לגבי הסתרתו דבר מה, והדבר פועל לחובתו.

22. הנאשם הודה בחקירתו בבית המשפט כי לא היה לו רישיון נהיגה מתאים לסוג האופנוע (עמ' 18, ש' 30). לפיכך עולה כי הנאשם היה נתון בלחץ לא בשל הנזק שנגרם לאופנוע אלא בשל כך שנהג בו ללא רישיון נהיגה מתאים. התנהגותו של הנאשם לאורך כל הדרך החל ממועד התאונה, יש בה בכדי להצביע על מאמציו הרבים להרחיק עצמו מהאירוע ולנסות לגרום שלא תיפתח חקירה בדבר התאונה, ואף בסופו של דבר גם ניסה להטיל את האשמה על הנוסע בטענה שהוא זה שנהג באופנוע.

23. כאמור, אף לאחר שנשמעו סיכומים בתיק זה נעתרתי לבקשת ב"כ הנאשם והתרתי באופן חריג לפני משורת הדין, לקרוא לעדות את בעל האופנוע שכן סברתי שיהיה בעדותו בכדי לאשש טענת הנאשם ולסייע לו בהגנתו. אולם משהגיע בעל האופנוע לעדות במועד שנקבע לכך הופתעתי מעדותו שהיה בה בכדי לאשש דווקא את גרסת המאשימה ואף לקעקע את טענת הנאשם.

אעיר כי עד זה עשה עלי רושם לא אמין. היה בעדותו ניסיון לחלץ את הנאשם מהסתבכותו בעבירות מושא כתב האישום תוך ניסיון להשחיר את פניו של הנוסע. עד זה העיד בפניי כי הנוסע איים עליו בכדי שימסור עדות שקר לחברת הביטוח בכדי שיוכל לזכות בפיצויים שלא כדין. עד זה הציג בפניי הודעות הפייסבוק שנשלחו לו על ידי הנוסע בכדי להוכיח כי הנוסע איים עליו. אולם מקריאת הודעות אלה עולה כי ההפך הוא הנכון. הודעות אלו מלמדות על מצוקתו של הנוסע ומאששות טענת הנוסע כי הנאשם סרב למסור לו את פרטי האופנוע בכדי שיוכל לתבוע את חברת הביטוח. מהודעות אלה עולה כי הנוסע ניסה לקבל את פרטי האופנוע אך נתקל בסירוב וקשיים. אביא להלן חלק מההודעות על מנת להבין את שהתרחש:

ביום 21.01.13 שלח הנוסע מספר הודעות לעד וכך נכתב:

"איפה אתה? אתה לא וונה לי לא חוזר..."

....

תנסה לברר לי

כי אם לא נצלעך אתה נכנס בתמונה וזה סיבוכי....

תשיג לי רק את מספר האופנוע וזהו!"

כבר מהודעה זו עולה כי כל חטאו של הנוסע הוא בכך שדרש את מספר האופנוע המעורב בתאונה על מנת שיהיה לו מקור לתביעת פיצויים בגין הנזקים שנגרמו לו באותה תאונה.

בכל הודעותיו של הנוסע שנכתבו לעד הוא שב וחזר על לקבל את מספר האופנוע! "אני צריך שתהיה לי את המספר של האופנוע, שידעו במה מדובר..." בהמשך: "יש לך את המספר?"

יוער כי מעיון בהעתק ההודעות שהוגש לבית המשפט התעורר ספק שמא לא מדובר בהתכתבות המלאה שנערכה בין הצדדים וחלקה נמחק טרם הגשתו לבית המשפט.

24. יתרה מזאת, סתירות רבות התגלו בין גרסתו של בעל האופנוע לגרסת הנאשם. ראשית, בעל האופנוע מסר כי הנוסע הוא זה שהגיע ולקח את האופנוע לאחר עסקת המכירה, למרות שהוא חתום ביחד עם הנאשם בעצמו על זיכרון הדברים שם הנאשם מאשר קבלת האופנוע לחזקתו. כאשר נשאל בעל האופנוע מדוע הנאשם עצמו טוען כי הנוסע ראה את האופנוע לראשונה ביום התאונה וכי הם ישבו בביתם ורק אז ירדו כדי להציג לו את האופנוע העד השיב: "**לא יודע מה נאמר**" (עמ' 28, ש' 17) ובהמשך "**לא יודע על זה**" (עמ' 28, ש' 19). שנית, לא ברור מדוע העד ימסור אופנוע לאדם שלא הכיר מעולם אך ורק על סמך כך שהקונה אמר לו את השם, אולם כאשר התעורר צורך במסירת מספר האופנוע הוא סירב למסור לו את המספר. מסירת האופנוע עצמו יש בה סיכון רב יותר ממסירת האופנוע ועל כן עולה כי גרסתו איננה ההגיונית.

בנסיבות אלה, אני קובע כי מי שנהג באופנוע זהו הנאשם עצמו ואני דוחה טענת הנאשם כי מי שנהג היה הנוסע.

האחריות לתאונה

25. למעלה מהצורך, למרות שהנאשם לא כפר באחריותו לתאונה ועל אף שדחיתי את בקשתו לתיקון הפרוטוקול אתייחס להלן לשאלת האחריות לתאונה. הגעתי למסקנה כי האחריות לתאונה ולתוצאותיה רובצת לפתחו של הנאשם אשר נהג במהירות בלתי סבירה ובקלות ראש וגרם לתאונה.

26. השוטר שהגיע לזירת התאונה ציין בדו"ח הפעולה כי הוא בדק את האוטובוס ביחד עם נהג האוטובוס ו"**לא נימצאו סימני מגע ביניהם**" (ת/1). על כן, אני קובע שלא היה מגע בין האוטובוס לאופנוע.

27. גרסתו הראשונה של הנאשם עצמו בחקירתו במשטרה הייתה כי "**לא היה מגע בין האוטובוס לאופנוע**" (ת/2, ש' 13), הוא הסביר כי האופנוע נסע אחרי האוטובוס אשר עצר בתחנה והוריד נוסעים וכאשר האופנוע עקף את האוטובוס משמאל, האוטובוס החל לצאת מהתחנה וכתוצאה מכך האופנוע איבד שליטה עלה על אי התנועה והתהפך. על כן לא ברורה לי הטענה המאוחרת כי היה מגע פיזי בין האופנוע לאוטובוס.

28. אציין כי אמנם הנוסע טוען בחקירתו בפניי כי היה מגע בין האופנוע לבין האוטובוס אולם, לא מצאתי בכך בכדי לשנות מהתוצאה אליה הגעתי שכן הנוסע עף מהאופנוע ונחבל חבלות של ממש הוא גם הסביר בעת חקירתו הנגדית כי הגיע למסקנה זו מאחר ועף מהאופנוע ולכן חשב כי האוטובוס פגע באופנוע. "**אני עפתי על אי תנועה לכן הגעתי למסקנה זו**" (עמ' 12, ש' 25-26). כלומר עדותו זו הינה עדות סברה שאינה מבוססת על העובדות.

29. אמנם במקום האירוע היו מותקנות מצלמות השייכות לתחנת המוניות הסמוכה. בנסיבות

אלה יתכן שצפייה בסרט הצילום ממועד התאונה היה בו בכדי לשפוך אור על נסיבות התאונה ולהסיר את המחלוקת לגבי זהות הנהג. אולם, הנאשם לא דיווח על תאונה זו למשטרה ולא זו אף זו, הוא התחמק מלהגיע לחקירה גם לאחר שזומן לעשות כן. בנסיבות אלה, אין לו לנאשם להלין אלא על עצמו והוא לא יכול לבוא בטענות למשטרה בכך שלא אספה את הסרטון במועד. אם היה הנאשם מדווח על התאונה בסמוך לאחר התרחשותה הבוחן היה פונה לבעל התחנה בבקשה לקבלת סרט הצילום ממצלמות האבטחה של תחנת המוניות.

30. טרם סיום אתייחס לטענה כי הנאשם לא הוזהר בחקירתו במשטרה בדבר כל העבירות שיוחסו לו בסופו של יום בכתב האישום. טענה זו דינה להידחות שכן אין חובה לציין בפני חשוד את כל העבירות שבהן נחשד ו"ככלל, יש לגלות לחשוד לפחות את "כותרת" המעשה שבביצועו הוא נחשד" (י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק ראשון כרך ב', מהדורה מעודכנת, תשס"ח - 2008, עמ' 787).

על כן, טענת הנאשם שלא הוזהר בחקירתו על חלק מהעבירות, דינה להידחות.

לסיכום

31. לאור כל האמור הגעתי למסקנה כי המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם הוא זה שנהג באופנוע וכי הוא האחראי הבלעדי לקרות התאונה. על כן אני מרשיע אותו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב אדר ב' תשע"ו, 22 מרץ 2016, במעמד הנוכחים